

и размахалъ острата си сабя. Градъ отъ куршуми се посипалъ срещу него. Войновски му викналъ да се върне и да не се излага на явна смъртъ. Ботевъ изгърмѣлъ нѣколко пѣти срещу турцитѣ и се върналъ. Дало се заповѣдъ, и дружината да почне да стреля. Момчетата налѣгали въ окопитѣ край шосето и почнали да гърмятъ. Още съ първитѣ гърмежи паднали нѣколко души черкези, и неприятелтъ се принудилъ да отстъпи.

Дружината продължила пѣтя си по шосето, но, като приближила с. Баница, изведнѣжъ тя се отбила отъ пѣтя, причупила на дѣсно и бързо се отправила къмъ височината Милинѣ-камѣкъ. Тя предвиждала, че презъ този день скоро ще има голѣмо сражение, и решила да заеме тази височина.

Още когато дружината се отправила къмъ хълма, потерята се явила задъ нея и почнала да стреля. Тогава четниците се раздѣлили на две — едната частъ избързала да заеме височината, а другата налѣгала по земята и загърмѣла срещу врага.

Скоро всички четници били вече на хълма. Войводата и Войновски огледали върха и начертали три реда позиции. Всички четници се втурнали да правятъ окопи, които ограждали съ камъни, защото всѣки предвиждалъ, че боятъ нѣма да се забави.

Потерята обградила хълма, обикаляла насамъ-нататѣкъ и, най-после, се появила откъмъ село Мраморенѣ. Почналъ лютъ, най-голѣмиятъ бой, който е водила Ботевата чета.

На една страна командувалъ Ботевъ, а на другата — Войновски. Ботевъ се държалъ много храбро. Той безъ предпазване се втурвалъ напредъ, та четниците се принуждавали да го дърпатъ, за да се скрие въ окопитѣ. Отъ много гърмене пушката му се сгорещила и, дорде да изстине, вземалъ чужда пушка да стреля.

— Блѣскайте, момчета! Вратца се вижда, скоро ще ни дойде помощъ оттамъ.

Следъ два часа сражение черкезитѣ спрѣли за малко, направили нѣкакво съвещание и почнали силно настѣпление. Войновски избралъ нѣколко решителни момчета, които имали револвери, и ги поставилъ на първа линия. Разстоянието между въстаницитѣ и турцитѣ било около 80—100 крачки, та нашитѣ момчета ги поразили страшно. И тѣ се принудили да отстъпятъ. Тогава тѣ употребили хитростъ. Накачили своитѣ голѣми черкезски калпаци по храститѣ, а самитѣ тѣ се скрили на страна. Стреляли нашитѣ момчета по калпацитѣ, като ги мислѣли, че сѣ черкези.

— Спрете, не стреляйте! — обадилъ се единъ четникъ — това не сѣ черкези, а само калпацитѣ имъ!

И така се спасили много патрони, които инакъ щѣли да отидатъ напраздно.

Неприятелитѣ продължавали да стрелятъ усилено. Тука билъ ударенъ въ двата крака свещеникъ Сава Катрафиловъ. Самъ Ботевъ се притекалъ да му привърже ранитѣ и заедно съ още единъ четникъ го премѣстили малко по-настрана, подъ сѣнката на едно дърво.